

Mørket derudenfor. Frants Møller sad med fremstrakte Ben og Hænderne i Bukselommerne, som om han sov. Men hans Indre var lysvaagent. Den skrækkelige Lighusstank havde forfulgt ham overalt. Hele Tiden saae han Cajus Vang for sig, saadan som hans Kæreste havde beskrevet ham, sort som en Neger, med udvæltende Øjne og krumme Fingre.

Foran Frøken Susse laa Dagens Numer af »Femte Juni«, som hun længe havde siddet og stirret ned i uden at læse. Men nu var det paa eengang, som om hun vaagnede. Hun havde opdaget et Portræt af Mads Vestrup i Bladet.

»Du!« sagde hun og stødte til sin Ven med Haanden. »Ham der! Det er jo Præsten, som vi traf hos Jørgen Berg, kan du huske?«

Frants Møller aabnede det ene Øje og kastede over Skuldren et sløvt Blik ned i Avisen.

»Naa — ham! Ja, han holder nok Foredrag i Aften herhenne i Elysium.«

»I Aften? Hør, der maa vi da hen! Vi har jo ogsaa lovet ham det. Og det kan da altid være lige saa underholdende som at sidde her og hænge.«

De kævledes en Tid om det. Frants Møller var meget uvillig, men Resultatet blev, at de samlede sig sammen til at gaa derhen. Ude paa den mørke Gade tog Frøken Susse Vennen under Armen og